

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: J. H.
bytem X

zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2019, č. j. 109307/2018/KUSK-LPŽPŘ/KLU, sp. zn. SZ_109307/2018/KUSK/3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2019, č. j. 109307/2018/KUSK-LPŽPŘ/KLU, sp. zn. SZ_109307/2018/KUSK/3, a rozhodnutí Městského úřadu Kolín ze dne 11. 7. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 64551/18-pel, č. případu OD 2337/2018 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 7. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 64551/18-pel, č. případu OD 2337/2018, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedeného přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 1. 2. 2018 v 19:01 hod.

řídil na pozemní komunikaci v obci P, P, ul. P, K, směr Kolín, motorové vozidlo registrační značky X, přičemž mu byla naměřena rychlost 64 km/h po odečtu tolerance měřícího zařízení v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost v obci 50 km/h, čímž porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce namítá, že se údajného přestupku nedopustil a ani dopustit nemohl, protože předmětné vozidlo v dané době a v daném místě neřídil, ke spáchání přestupku se nikdy nepřiznal a pokud taková písemnost je v dispozici správních orgánů, není na ní podpis žalobce. V této souvislosti navrhuje, aby byl porovnán jeho podpis na plné moci s podpisem na údajném přiznání žalobce. Nebude-li již z tohoto porovnání na první pohled zřejmé, že nejde o jeho podpis, navrhuje žalobce přibrat znalce v oboru písmoznalectví. Žalobce dále namítá, že ani tak by se nemohlo jednat o dostatečný důkaz o jeho vině. Z napadených rozhodnutí plyne, že přiznání bylo zasláno ještě před samotným zahájením řízení a bez potřebného předchozího poučení, pročez je nelze použít. V této souvislosti žalobce odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11, a ze dne 22. 3. 2016, sp. zn. I. ÚS 469/16, či na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2012, č. j. 7 Tdo 347/2012 – 17.
3. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, neboť správní orgán I. stupně nezkoumal zákonné podmínky měření rychlosti obecní policií ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Ani jedna z podmínek však nebyla zkoumána a ani prokázána. Pokud zákonné podmínky měření rychlosti nejsou prokázány, je nutné předpokládat, že splněny nebyly, a to v souladu se zásadou presumpce nevinoty. Správní orgán měl rovněž zkoumat, zda byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi obcemi, kde bylo měření provedeno, a obcemi, jejíž obecní policie měření rychlosti prováděla. Obecní policie může vykonávat pravomoc na území jiné obce pouze na základě veřejnoprávní smlouvy. Pokud byla taková smlouva uzavřena, měly se správní orgány zabývat tím, zda byla dodržena, což se nestalo. Obdobný závěr platí i pro další podmínky, a to, že o zřízení automatického technického systému musí být podle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) veřejnost vhodným způsobem informována. Když žalobce daným úsekem později projížděl, neviděl žádné upozornění na to, že je zde zřízen automatický technický systém. I tato vada způsobuje nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Konečně pak žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost v tom, že správní orgán ani v odůvodnění neuvedl, zda shledává zavinění ve formě vědomé či nevědomé nedbalosti a jeho závěr o zavinění tak není odůvodněn. Správní orgán pouze okopíroval znění zákona, aniž jakkoli popsal své úvahy o zavinění žalobce.
4. Žalobce dále namítá neurčitost výroku ohledně místa spáchání údajného přestupku, protože ve výroku je uvedeno, že přestupek se měl stát v obci P, P, ul. P, K, a žalobci tak není zřejmé, zda k přestupku došlo v obci P, v obci P, nebo v obci P-P, a dále mu není zřejmé, zda k přestupku došlo na ulici K, nebo na ulici P, nebo na obou těchto ulicích, kde případně přestupek začal a kde skončil a zda to již bylo za značkou „Začátek obce“ a zda skončilo před značkou „Konec obce“. Pokud by žalobce věděl, kde k přestupku mělo přesně dojít, mohl by tomu uzpůsobit své námitky. Nemohl tak namítat ani případné nedodržení návodu k obsluze rychloměru proto, že bylo například měření provedeno

v zatačce. Žalobci tak bylo neurčitým stanovením místa přestupku podstatně znemožněno se v řízení o přestupku hájit. V závěru žaloby vyjádřil žalobce nesouhlas se zveřejňováním svých osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a žádal o naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předeslal, že se jedná o typický případ, kdy byl žalobce předem instruován, jak se má v řízení zachovat. O tom svědčí mimo jiné skutečnost, že podle výsledku řízení, tedy zda je stíhán řidič vozidla či jeho provozovatel, je pak uzpůsobena související žalobní argumentace. Rovněž naprostá pasivita žalobce v průběhu řízení před správními orgány svědčí o účelovosti a promyšlenosti jeho jednání. Žalovaný následně rekapituloval způsob, jakým byl žalobce jako provozovatel vozidla vyzván k uhrazení určené částky či ke sdělení osoby řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Dle žalovaného je na všech písemnostech podepsán žalobce, který byl také informován, že jím podepsaným písemným vysvětlením k přestupku bude prováděno dokazování a v žádné fázi řízení jej nezpochybnil. I z těchto důvodů je třeba jeho žalobní tvrzení pokládat za nevěrohodné a účelové. K otázce zavinění žalovaný uvedl, že zavinění z nedbalosti ke spáchání přestupku postačuje, takto je to uvedeno ve výroku obou rozhodnutí a to, že se jedná o nedbalost nevědomou, je uvedeno v odůvodnění. Měření rychlosti bylo prováděno na základě veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Kolín a obcí P-P č. 2/VS/2017, uveřejněné v částce 1/2017 Věstníku právních předpisů Středočeského kraje. Stacionární automatizovaný technický prostředek byl umístěn v souladu s přípisem Krajského ředitelství policie Středočeského kraje č. j. KRPS-380119-2/ČJ-2015-010806. Místo přestupku je tak dáno umístěním tohoto zařízení, což je patrné i z fotografie jeho umístění. Závěrem žalovaný navrhl žalobu zamítnout a požádal o přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci.
6. V replice na vyjádření žalovaného doplnil žalobce odkazy na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se důkazní hodnoty sdělení provozovatele vozidla, že řídil předmětné vozidlo v době spáchání přestupku, konkrétně na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018 – 34, a ze dne 7. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019 – 28. Správním orgánům se tak nepodařilo prokázat, že to byl právě žalobce, kdo se údajného přestupku dopustil. Žalobce přitom žádnými obstrukcemi nemohl správní orgány donutit k tomu, aby rozhodly v rozporu s § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy aby při rozhodování vycházely z nepřípustného podkladu rozhodnutí, tj. z úředního záznamu o podání vysvětlení. Správní orgány postupují v řízení z moci úřední a jsou povinny postupovat zákonně, i pokud se účastník řízení jejich zákonného postupu nedovolává, tedy je-li v řízení o přestupku pasivní, a to dokonce i tehdy, lze-li účastníkovo jednání označit za obstrukční s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 37/2015 – 36. Žalobce dále polemizuje se závěry žalovaného ohledně nejčastějších příčin dopravních nehod, což však podle jeho názoru nemá souvislost s projednávanou věcí. Žalobce rovněž odmítl žalovaným předestřenou hypotetickou situaci s poukazem na to, že předmětem řízení je konkrétní věc žalobce. Žalobce rovněž znovu odmítl, že by předmětné přiznání zaslal on. K tomu navrhuje zcela způsobilé dokazování, tj. porovnání podpisu na přiznání a na plné moci pro jeho zástupce. Zdůraznil však, že relevantní je to, že důkaz vysvětlením vůbec není přípustný pro prokázání viny žalobce. Závěrem žalobce podotkl, že pokud zůstal v řízení pasivní, realizoval tak své právo, neboť obviněný nemá povinnost se hájit, přičemž odkázal na usnesení rozšířeného senátu

Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti: Správní orgán I. stupně obdržel dne 5. 2. 2018 od Městské policie Kolín oznámení o podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu z téhož dne, ve kterém je konstatováno, že automatizovaným technickým prostředkem STV, v. č. GEMVEL0023 ver: 1.0, používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 1. 2. 2018 v obci P, P, na ulici P, K, směr Kolín, blíže neustanovený řidič vozidla X překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, čímž bylo porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a spáchán shora uvedený přestupek. Součástí oznámení tvoří dvě fotografie (poměrně tmavé), na nichž je patrná registrační značka vozidla, datum, čas a místo měření a hodnota naměřené rychlosti. Výzvou ze dne 8. 2. 2018 byl žalobce jako provozovatel vozidla podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzván k uhrazení určené částky ve výši 500 Kč do 15 dnů od doručení výzvy, k čemuž došlo fikcí dne 22. 2. 2020. K výzvě žalobce sdělil správnímu orgánu I. stupně, že vozidlo řídil, ale není si vědom, že by se dopustil přestupku, neboť v uvedeném místě nebyla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h.
8. Příkazem ze dne 15. 4. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 35992/18-pel, doručeným dne 30. 4. 2018, byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem a byl mu uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč. Proti příkazu podal žalobce dne 9. 5. 2018 odpor doručený správnímu orgánu I. stupně téhož dne. Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení poučením žalobce a výzvou k seznámení se s podklady rozhodnutí. Práva seznámit se s podklady ani vyjádřit se žalobce nevyužil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem. V odůvodnění správní orgán I. stupně mj. uvedl, že shromážděnými důkazními prostředky bylo spolehlivě prokázáno protiprávní jednání žalobce, které naplnilo shora uvedenou skutkovou podstatu přestupku. Za důkaz o vině vzal správní orgán I. stupně zejména vysvětlení ze dne 12. 4. 2018, v němž se žalobce označil za řidiče předmětného vozidla v rozhodné době, a spisový materiál Městské policie Kolín. Za prokázané měl správní orgán I. stupně rovněž překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 14 km/h, když neměl pochybnosti o tom, že v místě měření byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost na 50 km/h. Z odůvodnění rozhodnutí lze usoudit, že se žalobce přestupku měl dopustit z nedbalosti nevědomé. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 13. 7. 2018.
9. Dne 31. 7. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání podané u provozovatele poštovní licence o den dříve. Přípisem doručeným dne 29. 8. 2018 vyval správní orgán I. stupně žalobce k doplnění odvolání o odvolací námítky, a to do 5 dnů od doručení. Odvolání žalobce nedoplnil. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný dospěl k závěru, že se žalobce přestupku dopustil a jeho spáchání mu bylo spolehlivě prokázáno. Žádné vady neshledal ani v procesním postupu správního orgánu I. stupně.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je

vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

11. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Souhlas s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání vyjádřil žalobce již v žalobě a žalovaný k výzvě soudu nesdělil, že s tímto postupem nesouhlasí. Jeho souhlas se tudíž presumuje.

Posouzení žalobních bodů

12. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, přičemž ve vztahu k této otázce předesílá, že podle konstantní judikatury při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vydaná ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 – 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25). Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí proto, že správní orgány nezkoumaly zákonné podmínky měření rychlosti obecní policií podle § 79a zákona o silničním provozu ani to, na jakém právním základu prováděla Městská policie Kolín měření rychlosti v jiné obci. Podle žalobce nebyly zjišťovány ani podmínky měření rychlosti plynoucí z § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné také pro neodůvodnění formy nedbalostního zavinění přestupku.
13. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden, dále takové rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Je třeba přisvědčit žalobci, že ani jeden ze správních orgánů se (s výjimkou otázky zavinění) hora uvedenými okolnostmi nezabýval. Tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce využil svého práva a byl v řízení zcela pasivní. Žádnou z uvedených okolností nenamítl, ani správním orgánům nevytkl. V rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 – 37, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „[p]ovinnost správních orgánů projednávajících přestupek zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), je v žádném případě nezavazuje ke zkoumání všech myslitelných alternativ skutkového děje, tím spíše, zůstávají-li účastníci správního řízení pasivní a řadu svých námitek uplatní až v řízení před soudem.“
14. Tyto závěry jsou dle názoru soudu aplikovatelné i na další procesní a hmotněprávní okolnosti, které v řízení musí být splněny, ale obviněný z přestupku jejich neexistenci či nesplnění nenamítá, což však samozřejmě neznamená, že nemusí být splněny. V takovém případě toliko nelze dovodit povinnost správních orgánů odůvodňovat předem a „pro jistotu“ každý dílčí aspekt či podmínku vedení řízení. Pokud žalobce setrvá ve stavu procesně pasivního pozorovatele řízení, které se v jeho věci vede, pak musí akceptovat i skutečnost, že správní orgány se nebudou výslovně v odůvodnění zabývat okolnostmi, které mají za splněné či samozřejmé a které obviněný z přestupku nijak nerozporuje. Pokud jde o otázku zavinění, tou se správní orgány obou stupňů zabývaly. Byť si jistě lze představit zdůvodnění propracovanější, lze z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů bez obtíží dovodit, že přestupek považovaly za spáchaný v nevědomé

nedbalosti. Jelikož jde z hlediska zavinění o nejslabší vztah pachatele k naplnění znaků skutkové podstaty přestupku. Dle přesvědčení soudu takové odůvodnění postačí. Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné a soud jej může podrobit přezkumu v rozsahu žalobních bodů.

15. V prvním žalobním bodu žalobce ve stručnosti namítá, že se přestupku nedopustil, resp. že mu jeho spáchání nebylo prokázáno. Pokud jde o dokument s vysvětlením, že to byl žalobce, kdo v inkriminovanou dobu vozidlo řídil, doručený správnímu orgánu I. stupně dne 12. 4. 2018, pak soud nemá žádný důvod pochybovat, že jde o podpis žalobce. Předně soud nenašel na první pohled žádných výrazných odlišností mezi podpisem žalobce na plné moci pro zástupce v tomto soudním řízení a na inkriminovaném dokumentu. O skutkové verzi, že jde o podpis žalobce, svědčí rovněž další okolnosti. Přípis reaguje výslovně na výzvu správního orgánu I. stupně specifikovanou spisovou značkou, která byla žalobci doručována do vlastních rukou. Je jistě možné, že tento dokument mohl žalobce předat jakékoli třetí osobě. Nicméně i obálka, v níž vysvětlení správnímu orgánu I. stupně došlo, je opatřena otiskem razítka firmy žalobce. Žalobce ani v žalobě neuvádí, či je to tedy podpis a nepředkládá žádnou uvěřitelnou skutkovou verzi, kterou by svá tvrzení podpořil, což by zajisté učinil, pokud by skutečně bylo pravdivé jeho tvrzení, že třetí osoba patrně zneužila razítko jeho firmy a připojila svůj podpis k jeho jménu.
16. Jak však soud uvede dále, okolnost, zda podpis na vysvětlení je či není žalobcův, není pro posouzení věci podstatná. I proto se soud dále touto otázkou nezabýval a jako nedůvodný návrh posoudil návrh žalobce na přibrání znalce v oboru písmoznalectví. Podstatné pro posouzení věci je to, zda podání vysvětlení, ať už je či není podepsané žalobcem, je procesně použitelným důkazem svědčícím o tom, že se žalobce přestupku dopustil. Obdobnou věcí se v recentním rozsudku zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2019 č. j. 1 As 406/2018 - 34, na který žalobce poukázal. Z ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu výslovně plyne, že sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla se považuje za podání vysvětlení, což správní orgán I. stupně uvedl i v poučení, které je součástí výzvy k uhrazení určené částky. To znamená, že pokud takové sdělení provozovatel zašle, má s ním správní orgán nakládat jako se záznamem o podaném vysvětlení. Zároveň je namístě připomenout, že podání vysvětlení před zahájením řízení slouží správnímu orgánu k získání informací za účelem ujasnění si otázky, zda vůbec a případně vůči komu má zahájit přestupkové řízení.
17. V posuzovaném případě správní orgán I. stupně z podaného vysvětlení zcela logicky dovodil, že to byl právě žalobce, který v době spáchání protiprávního jednání motorové vozidlo řídil. Nebylo důvodu o tom mít pochybnosti již proto, že žalobce byl současně provozovatelem vozidla. Pro úplnost soud dodává, že ani o podpis žalobce nevzbuzoval žádné pochybnosti. Za běžných okolností je třeba vycházet z toho, že ten, kdo je v podání jako podatel označen, jím je, ledaže vyvstanou rozumné důvody k jiné domněnce či pochybě, že tomu je či může být jinak (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 2 As 80/2017 - 34). S ohledem na skutkové okolnosti projednávané věci je třeba doznání žalobce ke spáchání přestupku v rámci podání vysvětlení považovat za zcela dostatečný podklad pro zahájení přestupkového řízení vůči stěžovateli jako řidiči vozidla. Správní orgán I. stupně neměl důvod o věrohodnosti sdělení žalobce jakkoliv pochybovat, neboť se jeví jako pravděpodobné, že vozidlo v posuzované době užíval jeho provozovatel. Žalobci však soud přisvědčuje v tom, že k dostatečnému zjištění pachatele přestupku nepostačuje vycházet pouze z podání vysvětlení žalobce učiněného před zahájením

přestupkového řízení. Ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu totiž uvádí, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.

18. Tento závěr vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015 - 33, nebo dále např. rozsudky č. j. 1 As 96/2008 - 115, publikovaný pod č. 1856/2009 Sb. NSS či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, publikovaný pod č. 2208/2011 Sb. NSS). Správní orgány tak nemohly založit svá zjištění ohledně pachatele přestupku pouze na informaci poskytnuté před zahájením řízení o přestupku provozovatelem vozidla. V dalších podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu v obdobné věci. Správním orgánům se v řízení o přestupku nepodařilo jinými důkazními prostředky (např. výsledkem žalobce) podpořit zjištění plynoucí z podaného vysvětlení a prokázat, že to byl žalobce, kdo se protiprávního jednání dopustil a spáchal tím přestupek. Soud tedy uzavírá, že správní orgány nemohly žalobce uznat vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku, neboť mu jeho spáchání nebylo prokázáno. Soud v této souvislosti dodává, že správní orgán I. stupně ve věci ústní jednání spojené s předvoláním žalobce k výsledku nenařídil, a to patrně proto, že se mylně domníval, že již podaným vysvětlením je spáchání přestupku žalobci prokázáno. Tato žalobní námitka je proto důvodná.
19. Zjištěná vada spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci však nebrání soudu vypořádat další vznesené žalobní námitky, neboť žalovaný bude po vrácení věci soudem ve věci dále jednat. Za důvodnou totiž považuje soud i námitku poukazující na nedodržení předpokladů pro měření rychlosti obecní policií, chybějící uveřejnění informace o zřízení automatických technických systémů a poukazuje na chybějící informaci o tom, na jakém právním základě měřila městská policie Kolín rychlost na území jiné obce. Soud vyšel z následující právní úpravy.
20. Podle § 79a zákona o silničním provozu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
21. Podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
22. Podle § 3a odst. 1 zákona o obecní policii obec nebo obce, které nezřídily obecní policii, mohou uzavřít s jinou obcí v témže vyšším územním samosprávném celku (kraji), která obecní policii zřídila, veřejnoprávní smlouvu, na jejímž základě bude obecní policie této obce vykonávat úkoly stanovené tímto nebo zvláštním zákonem na území obce nebo obcí, které obecní policii nezřídily a jsou smluvními stranami této smlouvy.
23. Soud již výše předeslal, že výslovné neuvedení uvedených podmínek a předpokladů, které mají význam pro zákonnost důkazu o měření rychlosti, v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nemá za následek jejich nepřezkoumatelnost. Současně to však neznamená, že tyto okolnosti nemusejí vyplývat ze správního spisu, a to i kdyby bylo nade všechnu pochybnost zjevné, že jsou tyto podmínky a předpoklady splněny. Soud musí dát žalobci za pravdu, že ze správního spisu neplyne ani to, že místo měření bylo určeno Policií ČR, ani to, zda, kdy a kde byla informace o tom uveřejněna a ani to, že je mezi městem Kolín a obcí P uzavřena veřejnoprávní smlouva zmíněná žalovaným ve vyjádření k žalobě. Popsanou nedostatečnost správního spisu již nelze zhojit ani

vyjádřením k této problematice uplatněným až ve vyjádření k žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58) ani doplněním správního spisu v tomto směru po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Doplnit dokazování v uvedeném směru by sice soud mohl při nařízeném jednání, nicméně s ohledem na to, že žaloba je i tak důvodná, bude na správním orgánu I. stupně, aby v tomto směru dokazování doplnil po vrácení věci soudem.

24. V dalším žalobním bodu, který soud shledal rovněž za důvodný, žalobce namítá neurčitost místa spáchání přestupku. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Otázkou přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval. V rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, uvedl, že jeho smyslem je to, *„aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabyt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.“*
25. Žalobce namítá, že určení místa „v obci P, P, ul. P, K, směr Kolín“ je nedostatečně konkrétní. Lze konstatovat, že velmi podobné případy řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 - 56. Tehdy z pohledu určitosti vymezení místa spáchání přestupku ve výroku neobstálo toto určení: „na silnici I. třídy č. X na ulici F v obci Frýdek-Místek“, u něhož Nejvyšší správní soud konstatoval, že neumožňuje přesně zjistit, kde mělo k přestupkovému jednání dojít. Ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 80/2014 - 37 neobstálo určení místa: „na pozemní komunikaci I/X v obci ONO“. I v nynější věci tak lze konstatovat, že nejde o dostatečnou specifikaci. Je totiž třeba si uvědomit, že ulice K a P tvoří pozemní komunikaci I/X v části, která prochází celou obcí P-P. Úsek této komunikace procházející danou obcí přitom není krátký, přičemž místo, kde došlo ke spáchání protiprávního jednání, je tak ve výroku vymezeno přespříliš široce. Takto široké vymezení místa spáchání přestupku ve výroku shora uvedenému smyslu vymezení skutku nevyhovuje. Dlužno dodat, že ani ze spisového materiálu žádné bližší a konkrétnější vymezení místa, kde bylo měřeno, či specifikace souřadnicemi GPS, nevyplývá. Rovněž nekvalitní fotografie nedávají žádné vodítko k určení přesnějšího místa spáchání protiprávního jednání. Soud tedy sice nesdílí pochybnosti žalobce o tom, že bylo měřeno v obci P-P, ve zbytku však je žalobní námitka důvodná.
26. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu. Tato námitka nesměřuje proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které mu předcházelo, a nesměřuje ani proti činnosti zdejšího krajského soudu. Nemá tudíž žádnou relevanci ve vztahu k projednávané věci a tím méně může jakkoli determinovat závěry soudu. Soud se proto

těmito tvrzeními, která nepovažuje za žalobní námitku, dále nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

27. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že podaná žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož se soudem zjištěné vady dotýkají i prvostupňového rozhodnutí a nelze je odstranit v řízení odvolacím, jsou dány důvody i pro jeho zrušení (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení správní orgán I. stupně náležitě objasní skutkový stav věci, například tím, že nařídí ústní jednání k provedení výsledku žalobce, kterého za tímto účelem předvolá. Shledá-li důvody pro další vedení řízení o přestupku s žalobcem, doplní dokazování, jak výše uvedeno, odstraní vady vytčené soudem a poté ve věci znovu rozhodne. Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§78 odst. 5 s. ř. s.).
28. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu náleží právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za tři úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby a podání repliky), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“], tj. 9 300 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 900 Kč, celkem tedy 10 200 Kč. Zástupce žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 13 200 Kč (3 000 + 10 200). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 13 200 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. července 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně